

Mohos-Adamska Elzbieta
Karácsonyra várva

Csak lassan
hogy az öröm
kristálygömbjét
össze ne törjem
hogy túlzott gyermeki buzgósággal
fel ne kiáltsak

Folyamatosan
-alkony és hajnal múló csendjével-
közeledik a Gyermek születése

És már nem szorongat az elmúlás
nem vallatom a tegnapot
órák számlálják a sötétséget

Világosodik

A szomorú zaklatott világnak
újra megszüli
az Ég
a fehér békességet

Vissza kell hozni karácsony igazi, eredeti fényét!

November-decemberi számunk vezérfonalául a fény, világosság témát választottuk. November elején is meghitté tudott változni az oly rideg temető, amikor sírokon parányi fények gyúltak és a sok pici láng csöppnyi fénye gyönyörű fényességgé olvadt össze. Sok kicsi, sokra megy – szoktuk mondani. És most nem okoskodtunk rajta, hanem gyönyörködtünk benne. Ugyanilyen vágy a fényességre az advent időszakára is. Sajnos a piac világa pont az ellentétes irányba viszi el gondolatainkat, mert már az advent elején felkerülnek a kandeláberekre a karácsonyi díszek, üzletekben villog a fenyődísz. Az adventi koszorú hetente sorra gyúló, gyarapodó pici fénye a nagy fényárban már nem is látszik. Elvakít minket a sok fény, mint ahogy a fényűzés is vakká tesz bennünket. És az oly sokszor izgattottan várt karácsony most inkább kételyek között jön el: miként ünneplünk?

Karácsony fénye fel tud-e ragyogni hitetlen világunk sötét égboltján, kórházi betegágyak oldalán, gyászolók szobájában? Talán most dől el igazán, hogy amivé tettük a karácsonyt az ezekben a drámai időkben már nem tud erőt adni. Vissza kell hozni karácsony igazi, eredeti fényét!

Ennek a mostani kiadványnak pont az lenne a lényege, hogy beszámol apró kis fényekről, amelyek nem elvakítanak, hanem utat mutatnak nekünk. Képviselőtestületi tagok, akikben a lelkiület, „mint szentegyházi oltárlámpa ég” /*Petőfi Sándor: A nemzetgyűléshez*/, kell, hogy pici fényként lángoljanak és világítsanak, másoknak is utat mutatva Jézushoz. Az egyházközségi képviselő több fórumon is képvisel: ér-

tünk imádkozva képvisel bennünket Isten előtt, a testületben képviseli a híveket, illetve véleményüket, a világ nagy terepasztalán ott, ahol van, ott ahol él, abban, amit csinál és ahogyan teszi, mindenben pedig képviseli Krisztust.

Ehhez hasonló fény és világosság a Karitásznak önkénteseinek minden megmozdulása, mert bennük valóra válhat a szegények számára, amire Jézus buzdította övéit: „a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!” /*Mt 5,16*/

Altemplomunkban Mindenszentek ünnepére, halottak napjára egy nagyon szép, kovácsoltvas mécses tartó állvány készült. Egyedi kivitelezése azt hivatott erősíteni, hogy mi magunk sem vagyunk tömegtermék. Minden ember egyedi, csodálatos érték és szívünkben felgyulladt kicsi lángra vigyáznunk kell. A szentírásban Eszter könyvében olyan nagyon fájó olvasni Eszter királyné imáját, amikor azt mondja: „kioltják házad és oltárod fényét” /*Esz 4,17*/.

Nem az áldozatbemutatás helyének parázsáról beszél, nem is a frigláda felett örökké világító lámpásról, hanem azokról az emberekről, akik Istent dicsőítik. Az Istent dicsőítő

ember, az Úrhoz fohászzkodó lélek a templom és oltár valódi fénye. Az altemplomban gyúló mécsesek az Istent dicsőítő ember imáját jelképezik. Boldog vagyok, hogy itt nem kioltják az Isten háza és oltára fényét, hanem újabb mécsesek gyúlnak!

Templomunk novemberi búcsújának szolid ünnepe, egész napos szent-ségimádási napja pedig bennünk gyújtott tüzet! Templomunk mint nagy kemence, amelyben folyamatosan izzik, parázklik Isten ereje, és noha a bűnbánatként magunkra hintett hamu miatt a parázs fénye nem mindig látszik, attól még dolgozik. A lány tésztát éltető kenyérré süti bennünk Isten Szentlelkének izzó lángja. Közösségünk, hitéletünk mindig is ebből az isteni tűzből tud táplálkozni! Fontos, nélkülözhetetlen a templom a keresztény ember életében, mert lángolni és világítani tanulunk itt!

Így lesz teljes a repertoár: Isten alkotta ember, ember alkotta épület és tárgy, mint a fény és a világosság eszköze, hogy általu(n)k minden nap megünnepelhessek: „A Világosság a világba jött” /*Jn 1,9*/ és mi felismertük és továbbadjuk.

Képviselőtestületi választás

Püspök atya szeptember 17-én kelt körlevelében felhívta figyelmünket, hogy ebben az esztendőben jár le az Egyházközségi Képviselő Testületek tagjainak mandátuma és így a tagságokat advent első vasárnapjáig minden plébánián meg kell újítani. Nem villámcsapásként ért bennünket ez a hír, hiszen egy februári testületi gyűlés alkalmával már figyelmeztettek engem a képviselők, hogy ebben az évben lesz valószínű esedékes a választás. Nem mondom, hogy nagyon sok időm volt eddig ezen agyalni, főleg nem a tavaszi karantén időszakában volt igazán mivel lefoglalnom magamat, na meg a nyár is bőven kínált elfoglaltságot, de azért volt, hogy eszembe jutott.

Na, de amikor megjelent a körlevélben a rendelkezés, akkor gyorsan léptünk, hiszen már akkor is kérdéses volt minden, hogy egyáltalán meddig jöhetnek össze a hívek, meddig tudjuk tájékoztatni a közösséget. Szeptember végétől október közepéig volt a jelöltek állításának lehetősége. Bazitán egy körrel lefutott a választás, mert az 5 helyre 5 személyt jelöltek, így ott nem kellett külön törpölni azon, hogy hogyan tovább. A Kertvárosban 35 különböző személyt javasoltak. Közülük a 10 legtöbb jelölést kapott jelölt közül kellett 5 személyt választani. 94 db szavazólap érkezett be. Sajnos volt pár érvénytelen szavazat, amelyiken a szavazó nem írta fel a nevét, de még így is volt szép számmal érvényesen leadott szavazat. A jelenlegi képviselők közül három fő segítette a szavazatok számlálásában. Ez nem csupán a számlálás gyorsításáért van így, hanem hogy még csak a gyanúja se merüljön fel annak, hogy valakinek a szavazatát direkt nem számoljuk. És további 3 tag felkérésére még mindig maradt lehetőségem, amellyel élve a következő 3 legtöbb szavazatot kapott személyt kértem fel.

Így a szavazatok eredményeként a következőképpen áll össze a képviselőtestületünk:

Hivatalból tagok:

Molnár János
Nyisztor Krisztián kórházlelkész
Dittmayer Róbert sekrestyés (Kertváros)
Garami Sándor sekrestyés (Bazita)
Endrédi né Fekete Ágnes hitoktató

Választott tagok a kertvárosban:

Bencze Tamás
Dr. Varga Péter
Németh Lajos
Perényi Judit
Sebestyén-Fehér Nóra

Választott tagok Bazitán:

Hajdú István
Kerkai Sándor
Kovács Ferenc
Sali Ferenc

Kinevezett tagok:

Dr. Marx Gyula,
Horváth József,
Halász Sándor

A megválasztott tagok az alábbi feladatkörökre lettek felkérve (lásd táblázat). Őket segítik a többiek, mintegy munkacsoportot alkotva. A bazitai ügyekért felelnek az ottani egyházközségi képviselők. Mivel kisebb a közösség, ott a feladatok elosztása is másként történik.

	Terület	Koordináló	Munkacsoport tagok
1.	Bazitai ügyek	Hajdú István, Kerkai Sándor, Kovács Ferenc, Sali Ferenc	
2.	Lelkiségi és pasztorációs terület	Bencze Tamás (családpaszt.) Perényi Jutka (ifj. paszt.)	Marx Gyula, Endrédi né Fekete Ágnes
3.	Program és Média	dr. Varga Péter	Bencze Tamás, Perényi Judit, Sebestyén-Fehér Nóra
4.	Gazdasági	Németh Lajos	dr. Varga Péter, S.-F. Nóra, Halász Sándor
5.	Beruházási	Sebestyén-Fehér Nóra	Németh Lajos, dr. Varga Péter, Horváth József
	és Műszaki		Horváth József, Halász Sándor, Dittmayer Róbert

De mindez csak szervezeti kérdés: feladatok, feladatkörök, megbízatások, teendők, felelősök.

„Officium, officii – munka, tisztség, hivatal. Debitum, debiti – adósság, kötelesség” /Dsida Jenő – Amundsen kortársa/. Ennél jóval többről van szó. Ezt egy hitetlen ember is meg tudja csinálni, jó esetben még lelkiismeretesen és szakzerűen is. És be kell ismerni van, hogy szakzerűbben, mint ahogy mi tudjuk. Talán erre a helyzetre is igaz, amit egyszer Jézus mondott: „E világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál” /Lk 16,8/. De csak a maguk módján! Van, mit tanulni tőlük, de van, ami miatt biztosabbak lehetünk: a Jó Pásztor velünk van! Éppen ezért van még valami, amiben egy hívőnek, és most különösen is egy egyházközségi képviselőnek többet kell nyújtani, mint „ennek a világnak fiai”. De miként is lehet ezt a lelkiséget megfogalmazni?

Elsőként talán Dsida Jenő gondolatsorát folytatva villan fel valami többlet! Ha mondjuk nem a fent idézett szavakat használjuk, hanem, pl. „munus, munerii”, vagyis szolgálat. Mert ez a keresztény embernek közösségért vállalt munkája. Ez is szolgálat! Szolgálni a másik embert, akit rám bízta, aki megbízott engem ezzel a feladattal, mert bízik bennem és számít rám. Ezért bizalmi kérdés képviselőnek lenni!

A zsolozsma imádság egyik reggeli dicséretében ezt imádkoztuk: „Üdvözítő Istenünk, hallgass meg minket: add, hogy világosságodat kövessük, igazságodért munkálkodjunk, és belöled újjászületve, mint a világosság fiai tanúságot tegyünk rólad az emberek előtt.” (Imaórák Liturgiája I. hét szerda).

Ebből kiindulva minden hívő katolikusnak, és kiemelten az egyházközségi képviselőnek a következő lelkiség kialakítására is törekedni kell:

1. „Üdvözítő Istenünk, hallgass meg minket: add” – vagyis elsősorban Istennel van kapcsolatban, tőle kér, hozzá fordul. Mindent az üdvösség szemszögéből próbál nézni. Persze e világ keretei között kell élnünk, de mégsem vagyunk beszorítva a teremtett világ korlátai közé! Van az életünknek egy távlata, ez pedig az üdvösség. Mindazt, amit itt tehetünk, annak ezt a végső célt kell célba vennie. Ha ezt feladjuk, akkor valóban csak programgyár leszünk, szórakoztató ipar szabadidős programnak.

2. „világosságodat kövessük” – Fölismerni, hogy Krisztus valóban fényt, világosságot hozott az emberiség életébe! Sőt, most, advent végén, karácsonykor Szent János evangéliumából szinte mantrázott szöveggként halljuk, hogy „(Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít” /Jn 1,9/. És miután felismertük ezt a Világosságot, hitünk-

kel elköteleztünk mellette, Őt kell követnünk! Nem szabad megelőzni Jézust, megkerülnünk meg pláne tilos! Követni Őt! És mindazt, amit tanított nekünk.

3. „igazságodért munkálkodjunk” – Hitünk cselekvésre indít bennünket. Ez sem aktivizmus, hanem azt akarjuk, hogy a Jézus által megfogalmazott igazság minden ember életébe eljöhessen. Ehhez azonban nem egyszer túl kicsinek érezzük magunkat. De meg kell valósítani az elgondolást: „gondolkozz globálisan, cselekedj lokálisan!” Nekünk itt, ahol élünk kell az igazság megvalósulásáért munkálkodnunk! Ennek első lépése, hogy mi magunk az igazságra törekszünk. Egy zsinagógai képviselőnek, Nikodémusnak egyszer Jézus erről beszélt, amikor azt mondta: „Aki az igazsághoz szabja tetteit, a világosságra megy, hadd derüljön fény a tetteire, amelyeket az Istenben vitt végbe” /Jn 3,21/. Ebből is látszik, hogy az előző pont és a mostani mennyire egymásból következik: világosságot követve igazságra törekszünk és ha igazsághoz szabjuk életünket világosságra megyünk.

4. „mint a világosság fiai tanúságot tegyünk rólad” – Egyetemes küldetésünknek kell ezt tekintenünk. Mindannyian Jézusról kell tanúságot tennünk ott, ahol vagyunk! A világosság fiaiként nekünk is világossággá kell válnunk az emberek előtt. Jézus erre bátorít minket, amikor azt mondta: „Ti vagytok a világ világossága” /Mt 5,14/. A tanúságtévő élet azért nehéz, mert a leghétköznapibb helyzetekben is adódhat alkalom, amikor mi sem állunk a helyzet magaslatán. Ekkor viszont be kell ismerni gyengeségünket és próbálni felnőni a feladathoz, amelyet Jézus vár tőlünk.

Sok kegyelmet és Isten áldását kívánjuk az újonnan megválasztott testület munkájához!

Maszk és remény

Napi öltözetünk állandó kiegészítője és közbeszédünk visszatérő témája lett a szájmazsk. Persze nem erről akarok írni, csupán azért említem, mert ebből a kényszerű és nyomorult maszk-valóságból akarunk – kell! – felemelkedni, különösen Megváltónk születésére készülve, Karácsonyra hangolódva.

A *csönd ereje* c. könyv lapjain Robert Sarah bíboros – Nicolas Diat újságíró kérdéseire vagy felvetéseire válaszolva – a csönd misztikus szerepéről, hatásáról fejt ki véleményét. A 365 elmélkedést egy eszmecsere követi, amelynek harmadik főszereplője dom Dysmas de Lassus, a karthauzi szerzetesrend generálisa. A beszélgetés során Sarah bíboros felidézti látogatását a Grande Chartreuse-ban, a Nagy Karthauzi Kolostorban.

Felemelő és felejthetetlen élmény volt számára az éjszaka kellős közepén tartott áhitat. A templomban sötét volt, amely mindent és mindenkit elborított, „*elfedve minden elkülönülést az éjszakában*”. Zengett a kórus éneke a sötétségben, az egyetlen távoli fényforrás a Tabernákulum kiszűrődő fénye volt. „*A sötét csöndben énekeltük a hálaadást a világosságért, amely fölkel, hogy beborítson fényével. És ime, itt van Krisztus. Eljött. Közöttünk lakozik.*”¹

Nagyon megragadott ez a részlet, és magam elé képzeltem, hogy én is jelen vagyok, a karthauzi szerzetesekkel együtt énekelem a zsoltosmát, átélve a megvilágosodás bizonyosságát. Kínálkozik is a párhuzam a monostor templomának sötétsége és a mi életünk homálya, illetve a Szentély fénye és a mi világosságvárásunk között. A várakozás, a készenlét azonban önmagában kevés. Énekeljük hát egész életünkkel Isten dicséretét, csendes alázattal adjunk hálát irgalmáért, és valljuk meg:

„*Te vagy az én oltalmazóm és erősségem, Istenem, akiben bizakodom.*” 91. zsoltár (90)

Az égre emelve tekintetünket mi is az „*igéretes*” csillag után erednénk, mint Babits Mihály. Körülöttünk is „*fájás-félés ködhálója kavargó*”².

„*Ó ha most mindent itthagynék, / mennék a csillag után, / mint rég a három királyok / betlehemi éjszakán!*” De a költő keserű élettapasztalattal azt jövendőli, hogy mire a földi akadályok között „*odaérnénk, hova a csillag vezet*”, a három ajándék közül már csak a megmaradt mirhával tudnánk enyhíteni a Keresztre feszített szenvedéseit.

Mintha napjaink életérzéseit adná vissza Ady Endre a „Virágos karácsonyi ének”-ben. „*Óhajtozom el a Magasságba, / Nagy a csúfság ideleln...*”³ Sok „*csúfság*”-ot felsorolhatnánk, de most – a versből kilépve – a legfájdalmasabbat hadd panaszoljam el! Úgy érzem, hogy napjainkban a megnyomorított ember minden embertársától tart, ember és ember között a félelem taszító ereje működik. (Vajon lehet emögött valami szándékosság?...) Vissza Adyhoz: *i várjuk, kérjük, akarjuk!* „*Két gerlicét vagy galamb-fiókát, / Két szívet adnék oda, / Hogyha megint visszajönne / A Léleknek mosolya / S szeretettel járnánk jászolhoz.*”

A jelenbe térve egy apró megfigyeléssel szeretnék biztatást adni: a mosoly „*átüt*” a maszkon, azaz kilátszik a maszk alól! Talán még őszintébb is, mint az ajakmosoly... A szem kissé összeszűkül, apró ráncok jelennek meg kétoldalán, a maszk kissé feljebb csúszik, de a szív örömét nem tudja eltakarni! Próbálgassuk csak!

¹Robert Sarah bíboros-Nicolas Diat: *A csönd ereje a zaj diktatúrájával szemben* Szent István Társulat, Bp.2018. Fordította: Barsi Balázs OFM

²Babits Mihály: *Csillag után* Újabb versek c. kötet, 1937.

³Ady Endre: *Virágos karácsonyi ének* A halottak élén c. kötet, 1918.

Parázsfénytől mécseslángig

Egy napsütéses őszi délutánon érkeztem meg Pusztaszentlászló egyik portájára. Kedves pulikutya fogadott, melynek gazdája rideg vasakat próbált az udvar közepén szelídíteni, hogy úgy hajoljon, ahogyan a mester szeretné. A háttérben kiszolgált Pannónia motor, amely már aznap is megtette a maga útját. Avatlatlan szemnek a mesterember körül mindenféle lim-lom, de pár perccel később felfigyelek arra, hogy ami nekem kacat, az a kovácsnak célszerszám: egy vasgolyó az igazából nehezek, egy síndarab ívelt ellenvas a kalapáláshoz, a félredobott vas pedig vízmértékként szolgál. Így aztán be kellett látnom, hogy igazi kincsesbánya közepén vagyok, hogy **Horváth Márkkal** beszélgessek, aki találkozásunk közben is egy munkadarabon dolgozik. Márkkal egy Cursillo lelkigyakorlat alkalmával ismerkedtem meg, akkor szereztem tudomást arról: régi álma, hogy kovácsként dolgozhasson. Azóta már több alkalmunk is volt a találkozásra.

Egyik ilyen lehetőséget felhasználva említettem neki, hogy szeretnénk egy egyedileg tervezett, ide, a kertvárosi templomba készített, kovácsoltvas mécses tartó állványt, vállalkozna-e ilyenre? Majd tavasszal, egy eljegyzés alkalmával fel is mérte a templomot, annak formavilágát. Pár napja pedig nekilendült, hogy meg is valósítsa a munkadarabot.

– Kérlek, mutasd be, mi is készül most éppen!

– Most készül a tartószerkezete annak a mécses állványnak, amely a kertvárosi templom altemplomában lesz majd. Nem egyszerű lekövetni azt a formavilágot, amelyet a templom tervezője és építetője megálmodott és megvalósított. Különösen akkor nem, ha mindezt kovácsolással próbáljuk megoldani. Most ugyanis is le kell fixálnom a lábakat, beleszegecelem a csúcsíves ablakokon látható osztásokat, mert valahányszor beállítottam és a másik felén kezdtem dolgozni, saját súlyánál fogva

újra szétterpesztettek az állvány lábait.

– Mesélnél egy kicsit arról, hogy miként jött az ötlet, hogy megismerkedj a kovácsmesterséggel?

– Dédnagyapám uradalmi kovácsmester volt itt, Pusztaszentlászlón, így már kisgyerekként ébredt bennem a vágy arra, hogy egyszer én is ezt csináljam. Megöröklöttem sok szerszámot, eszközt, de leginkább az érdeklődést eme szakma iránt.

– Főállású kovácsként tudsz ténykedni, vagy kell mellette valami más is? Ha stílszerűen szeretném megfogalmazni: egyszerre hány vasat tartasz a tűzben?

– Tófejen vagyok műszakvezető egy kerámiagyárban. Pillanatnyilag ez a főállásom. Azonban nemrégiben sikerült elvégeznem egy kovácsképzést Tiszalökön, így most már okleveles kovácsmester vagyok. Ez kellett ahhoz, hogy önálló műhelyt nyithassak, hogy megtegyem az első lépéseket ahhoz, hogy egykor csak ezzel foglalkozhassak. Amíg ez a végzettségem nem volt, addig sehol nem tudtam labdába rúgni. Most pedig az Iparkamaránál azért küzdünk, hogy a kovácsoknak is legyen külön jegyzéki száma. Mert ez nem ötvös-,

nem eszterga munka, hanem kovácsmesterség. Érdekes, hogy ez a több mint ezer éves mesterség, amely szakmát sokan a nevükben is hordják, hiányzik a nyilvántartásból...

– Amiként dolgozol, az tradicionális kovácsolás, vagy már egy modernebb formájú?

– Dédnagyapámtól öröklöttem a kovácstűzhelyt, a fűjtatót, sok kéziszerszámot, nagyobb eszközöket. Az üllőt nekem kellett beszereznem és folyamatosan próbálom bővíteni a szerszámkészletemet. Ebben az értelemben hagyományos a kovácsolási technikám. Azonban ötvöznöm kell a kor követelményeinek megfelelő eszközök használati módját is: a szegecseléshez használt szeget nem gyártom le külön, hanem megveszem. Használok fúrót és sarokköszörűt, de műkovácsolt termékeket nem építek be. Van hatalmas, bőr fűjtató, de az fent pihen a padláson, mert a mostani kovácstűzhelyen villanymotoros propeller fűjja a parazsat. Nem a hagyományos, lengyel feketekőszet használom, hanem dunaújvárosi kokszot, amely jóval kisebb füsttel és sokkal nagyobb hővel képes izzani. Régen a kovácsmesterek tucatnyi inast foglalkoztattak, énnekem magamnak kell boldogulnom.

Azt is bevallom, a szegecsek helyét fűrővel mélyítem ki, használok flexet is, ha valamit vágni kell, de amennyire csak tudom, a hagyományos technológiákat is alkalmazom. De ezt a fajta rugalmasságot megköveteli a kor és a mai emberek is.

– Nem egy gyakori szakma a kovácsolás. Kitől lesheted el a fogásokat? Van még ilyen, hogy mester?

– Való igaz, hogy kevesen foglalkoznak kovácsolással, de azért is lelkesedek érte, hogy ne vesszen el ez a tudás. Itt, Magyarországon nincsen nagy kultúrája manapság a kovácsoltvas termékeknek, de Lengyelországból nagyon sok és szép dologt lehet még ellesni: például azt a hozzáállást, ahogyan a sorozatgyártott, és a hagyományos kézi kovácsolású egyedi dolgok közt tudnak különbséget tenni. Tudják, hogy a tömegtermék olcsóbb, és a szegényebb ember házat díszíti, a szabadkézi drágább, az a tehetősebbekét, vagy akik igényesebbek, és összepóroltak rá. Egyébként a kovácsolás minősége, meg technikája sok esetben jobb a magyaroknál. A tömegtermékek éppen ezért javarészt Lengyelországból származnak.

Nekünk, magyaroknak azonban van egy olyan technikánk, amely világviszonylatban is szinte egyedülállónak mondható: Talán hallottunk már olyant, hogy mintha zenélne az üllő. Ezt úgy hívjuk, hogy „több ráverős” kovácsolás, amikor egy mester több inast vezet ugyanazon az üllőn.

Nagy kihívás az is, hogy az olcsó, utánzat, tömegtermékekkel felvegyük a versenyt. Legutóbb pl. a Budai várban a Lovarda kapujának vasalatánál egy kutató munkával kapcsolatban merült fel, hogy „jó lesz az úgy is”, ha valami cirádás vasat rátesznek, vagy igényes, valódi kovácsmunka lesz beépítve. Mert ez utóbbi esetében akkor komoly tanulmányt is kell folytatni, hogy akik készítették, milyen formavilággal dolgoztak, hogyan valósítottak meg egy-egy díszítő, vagy főbb tartóelemet. És Istennek hála, végül is a kovácsolt vas kivitelezés valósult meg!

De visszatérve arra, hogy kiktől tanulhatunk: Nem kell messze mennem, mert itt a környékünkön is van egy: Zalaszentgróton él egy nyugdíjas kovács, Csiszár Tibi bácsi, aki hazánkban talán a legjobbak egyike. Ő készítette a nagytemplom bejáratánál a kórus alatti rácsot is.

De, hogy újabb nagy példaképeket, mestereket mondjak, ahhoz már kicsit arrébb kell menni. A teljesség igénye nélkül és most csak a hazaiak közül néhányat: Debrecenből Molnár Józsi bácsi és Molnár Péter, aki a fentebb említett lovarda kapujának vasalatát készítette; akiktől Tiszalökön a képzés során tanulhattam: id. és ifj. Vajda László; Esztergomból Horváth Gyuri bácsi. Ők igazi nagy-

gyúk! És van pár fiatal mester is: Lengyel László (Mezőkövesd), Portik László (Tata); Szekeres Antal (Hajdúböszörmény); Dohos László (Tiszadob). És még sorolhatnám, hogy kitől tanultam, és hogy kitől szeretnék még. Ők mind olyan nevek, amelyek szakmán belül komoly ismertséggel bírnak.

– **Honnan jött az indíttatás, hogy szakrális célra is készíts tárgyakat?**

– Vallásos családból származom: édesanyám főállású hitoktatója a Szombathelyi Egyházmegyének, édesapám a Mindszenty iskola kollégiumának nevelőtanára. Testvéreimmel együtt mi is istenfélő emberek va-

gyunk. Emellett családunk elkötelezett tagja a helyi egyházközségnek is, hogy Sághegyi Gellért atya segítségére legyünk.

Dédapámtól nem csak a kovácsolást tanultam el, lelkiségéből is kaptam valamit! Dédőregapám műhelyében lógott egy fa kereszt, amire az volt írva egyszerűen, hogy: „Ne káromkodj!” Ez a kereszt fent lógott a szögön akkor is, amikor uradalomnál volt és szabadott, és fent volt akkor is, amikor más lett a világ, és nem szabadott. Ha nem is ez a kereszt – mert ez a házával együtt lett eladva, hátha az új tulajnak is hasznára válik –, de egy másik hasonló ki lesz akasztva az én műhelyemben is. Vagy szintén tőle, olai templom építésére legényemberként adott jelentős összegről megvan a

mai napig a bizonylat. Fontos volt neki a hitélet.

Vallásos felnőttként igyekeztem még mélyebben megismerkedni a hitemmel. Rendszeres szentmisére járó és gyónó vagyok. Így hallottam a Cursillo lelkigyakorlatról is, amely még jobban belelkesített.

Mindezek alapot adtak, hogy vallásos tárgyakat is kovácsoljak. Készítettem egy kovácsoltvas ostyasütővasat, mellyel már készítettünk olyan ostyát, amelyet szentmisén is használtak atyák. Ez a munkám egy nemzetközi versenyen 3. helyezést nyert el, nagyon büszke vagyok rá. Jelenleg ez egy kiállításon tekinthető meg Tiszaeszláron. (Tervben van, hogy az eukarisztikus világkongresszusra is felkerül, de ez még csak terv...)

Készítettem már temetőbe kerítést, pontosabban mondva kaput, amely szintén szakrális elemek közé sorolható. De több szépen sikerült munkám is elkészült már: így talán kiemelnék egy címerpajzsot, valamint egy petróleumlámpa tartó részét. Most pedig örömmel vállaltam, hogy a kertvárosi templomba is készítsék valamit, éppenséggel egy mécses állványt az altemplomba.

– Köszönöm a beszélgetést és közösségünk nevében köszönöm, hogy elvállaltad a mécsesstartó állvány megalkotását is. Reméljük, hogy a közeljövőben még lesz alkalmunk együtt dolgozni, vagy talán ami még fontosabb, együtt imádkozni! Isten áldása kísérelje munkádat!

Galambos István

Adventi szonett

Veszélyessé vált világunk az idén -
egyre csak nő a mindennapok baja,
nem lesz vásári nyüzsgés - csak karantén -
pénzét siratja a kufárok hada.

Hit, remény, öröm és szeretet lángja
nyugtatón most e megbolydult világot -
híveit hívja az adventi gyertya,
szítana szívükben lobogó lángot.

Úrjövét előtt újuljon a lelkünk,
ne tegyünk mi úgy, mint egykor a balgák -
kialszik mécsesünk - mind odaveszünk.

Éledő szívünk teljen meg fényekkel -
örvend majd az Úr, midőn eljön értünk -
meghívottak leszünk - tiszta lélekkel...

ADVENTI GONDOLAT Kéry Henriett

Várákozva

Kezdődik az új egyházi év, itt az Advent. Minden évben különleges ez az időszak, hisz megtelik a remény, a várákozás, a Titok finom illatával. Idén új érzések is társulnak bennem ehhez, de gondolom, ezzel nem vagyok egyedül.

Különböző szívvel indulunk útnak a várákozás útján. Van, aki gyászol, van, aki aggódik a szeretteiért, van, aki örül, mert legyűrte a betegséget, van, aki nem érti, mi van körülötte. Mindenképpen átértékelődik az ünnep jelentősége bennünk. Az elmúlt év sok nehézsége, aggodása, kiszolgáltatottsága ellenére Megváltónk születésének közeledte felüdülést is jelent, valami új kezdetét. Furcsa érzés ez a tél, a sok sötét időszakában. Mintha valami nem engedné, hogy csak ez maradjon nekünk, mintha valami húzná a tekintetünket a másik irányba, a fény felé.

Minden évben nagy sürgés-forgással telik meg ez az időszak. Egymást érik az iskolai, munkahelyi programok, lázas vásárlások, futkozás ide-oda. Idén ez máshogy alakul, mintha minden tisztább lenne, mintha kevesebb lenne az oly hangos, de oly lényegtelen zaj. Nagyobb csend, nyugalom vesz körül, ami hozzásegíthet minket ahhoz is, hogy jobban magunkba tekintsünk, Isten által megalkotott önmagunk lehessünk, ízlelgethessük és valóságosan is átélhessük az eseményeket, leltárt tarthassunk emberi kapcsolatainkban.

De azzal, hogy kevesebb a program, kevesebb a másokhoz kapcsolódás is. Talán sokunkat érint fájdalmasan, hogy oly sok öleléssel, találkozással vagyunk/leszünk szegényebbek. Korábbi évek talán sokszor fárasztónak is talált találkozásai, Szent Család járások, iskolai karácsonyi műsorok, közti karácsony, az ünnepek

alatt megtett sok kilométer, hogy mindenkivel együtt lehessünk, most mind hiányzik. Egy járvány kellett ahhoz, hogy másként nézzük mindezt. A megszokott, néha fárasztó élet, amivel sokszor elégedetlenek voltunk. A sok rossz mellett, talán azt is magával hozza ez a járvány, hogy megtanuljuk értékelni azt, amink van és rákényszerít minket arra, hogy a hitünket komolyabban vegyük. Valóban keressük arra a választ, hogy: Miért is jött el a Megváltó?

Az adventi koszorúnk egy fenyőkoszorú négy gertyával. Egy örökzöld ágból font kör, aminek nincs vége. Keresztény ember reménysége: örökzöld és vég nélküli. Ilyen a mi életünk is Krisztusban: örök és vég nélküli. Ezért gyújtjuk meg a gyertyákat. De nem úgy, mint ahogy ezt a világ tenné, egyszerre az összeset, azonnal behabzsolva a végeredményt, hanem fokozatosan, apró lépésekben. Először még csak egy halvány fény van, egy iránymutató láng, hogy merre induljunk el. Apró remény, hogy van kiút a sötétebből. Mintha ezzel is segítene befogadni, megemészteni azt, ami most történik. Valóban felkészülni az ünnepre, valóban vágyzni arra, aki eljön. Aztán hétről hétre növekszik a világosság kiszorítva a sötétséget, hogy karácsony éjszakáján a jászol mellett állva valóban megérkezessünk.

„Advent a várákozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk. Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várákozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk.” Pilinszky János

KARITÁSZ dr. Sárközi Violetta

Zalaegerszegen ünnepelte Szent Erzsébet napját a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás

November 21-én, szombaton Zalaegerszegen a Jézus Szíve Ferences templomban ünnepelte újjászervezésének 30. évfordulóját az Egyházmegyei Karitás. Járványveszély van, ezért nem olyan nagy létszámban voltunk jelen, mint a korábbi években.

Székelly János püspök szentbeszédében köszöntötte a Karitás munkatársait, mint a szeretet követéit. A Karitás védőszentjét, Szent Erzsébetet hozta példának, aki a világ gazdagabbik oldalán született, ki-

rálylány volt, de rájött arra, hogy a szegények között érzi jól magát, és őket szolgálta. A püspök atya kiemelte, hogy Isten népe átélte a szenvedést, a szegénységet, ezért lett érzéke ahhoz, hogy segítsen a szegényeken, a gyöngéken.

Amikor Isten emberré lett, nem palotában született, hanem egy barlangistállóban, és vállalta a szenvedést a kereszten mindnyájunkért. Isten átjött a szenvedők oldalára és minket is erre hív.

A Szombathelyi Egyházmegyei Karitás igazgatója Tuczainé Régvári Marietta is köszöntötte a Karitás munkatársait és önkénteseit, és elmondta, hogy jelenleg 80 Karitás csoport működik mintegy 800 önkéntessel az egyházmegyében, akik 52 ezer embernek segítettek már a legkülönfélébb módokon.

A Karitás 2012-ben Caritas Hun-

garica díjat alapított, amelyet minden évben az emberek szolgálatában végzett munkájuk elismeréseként a legaktívabb önkéntesek és a Karitást segítő vállalkozók kapják. A szentmise végén került sor ezen elismerések átadására.

Az idei vállalkozói Caritas Hungarica díjat Péntek Károly, a Magnetic Áruházak kft. ügyvezetője és Molnár Ferenc, alsószenterzsébeti családi gazdálkodó kapta. Az idei évben Caritas Hungarica-díjat kapott Büki Mariann, a Bagodi Karitás csoport vezetője, Kovács Erzsébet, a zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia Karitás csoportjának vezetője és a hajléktalanokat segítő Joó József, aki a Jézus Szíve Plébánia Karitás csoportjának önkéntese.

Elismerésük nagy örömmel tölt el minket, és ez úton is kérjük Isten áldását további munkájukra!

Krumplit osztott a Karitás

Plébániánk Karitás csoportjának önkéntesei 300 kg krumplit osztottak szét a kertvárosban élő 22 hátrányos helyzetű család között.

A krumplit a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás ajánlotta fel, és a három vagy több gyermeket nevelő családok részesültek belőle elsősorban. Emellett gondoltunk azokra a rászoruló idős, vagy mozgásukban korlátozott emberekre is, akiknek nehézséget okozna egy zsák krumpli megvásárlása és hazavitele. Hozzájuk az önkéntesek szállították ki az adományt.

caritas
hungarica

Templomunk egyedi szakrális tárgyai

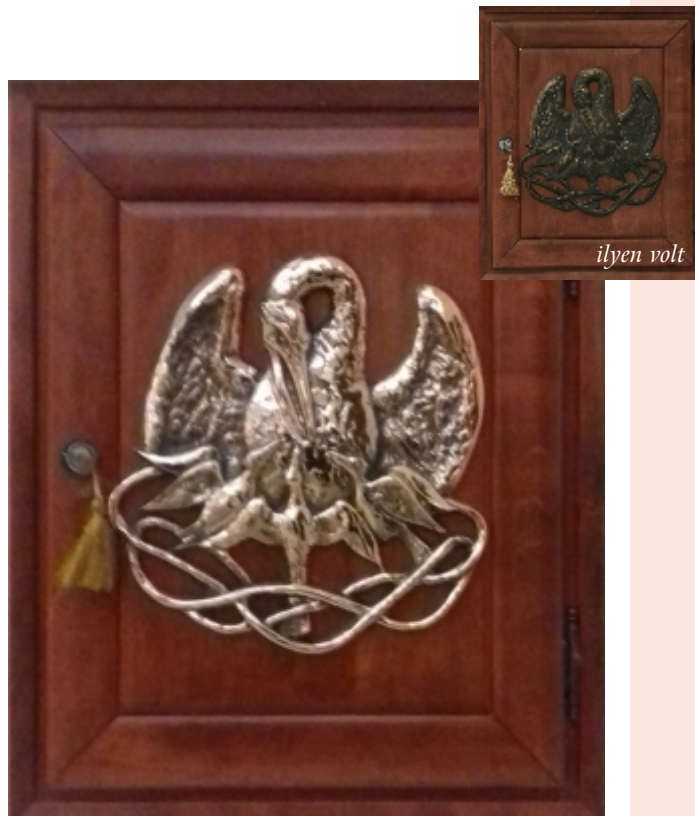
Új egyházi év, új cikksorozat: szeretnénk bemutatni templomunk egyedi szakrális tárgyait, ékességeit, úgyhogy közben szót ejtünk a tárgy jelentőségéről, üzentéről. Olvashatunk majd az oltárról és ennek kapcsán a miséről, mint áldozatról, a templom falán elhelyezett keresztútról, annak történetéről vagy a tornyokon elhelyezett keresztokról, a Szűzanya-szoborról, ereklyékről, zászlókról és így tovább. A rovat indító cikkét János atya tollából olvashatjuk, aminek az is különös jelentőséget ad, hogy ezeknek a tárgyaknak a felújítása éppen most készült el.

Kegyess pelikánom, Uram, Jézusom!

A koronavírus-járvány sok egyházi szervezésű eseményre rányomta bélyegét. Ilyen volt a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is. A szervezők áttették annak időpontját egy későbbi időpontba, 2021. szeptember 5-szeptember 12. Plébániánk szervezésében kifejezetten ehhez kapcsolódott a még tavaly elindított Eucharisztia Iskolája képzéssorozat, amelyet a karantén miatt nem tudtunk tavasszal befejezni. Hála Isten a szentségimádási alkalmakat szépen meg tudtuk tartani, általuk be tudtunk kapcsolódni helyi szinten az országos és nemzetközi alkalmakba.

De vannak dolgok, amelyek nem annyira program jellegűek, inkább az Oltáriszentség iránti tiszteletünket igyekeznek előmozdítani és elmélyíteni. Ezért határozta meg, hogy az áldoztató tálcákat, valamint a tabernákulum ajtót rendbe tetetjük.

Elsőként az áldoztató tálcák újultak meg, amelyek funkcióját sokszor elhanyagoljuk. Az áldoztató tálcák hivatottak az esetlegesen lehulló morzsákat felfogni, hogy Krisztus Szent Testének még egy morzsája se eshessen le a földre. A tálcát általában kicsi minisztránsok szokták tartani, holott még véletlenül sem elhanyagolható feladat. Talán a legnemesebbek egyike. Aquinói Szent Tamás (1225-1274), a középkor egyik legnagyobb teológusa fogalmazta meg, hogy a Szentostyában mindaddig megmarad Krisztus teste, míg fel nem oldódik, vagy olyannyira el nem darabolódik, hogy már szabad szemmel nem látható. Így hát a mégoly kicsi morzsában is ugyanúgy Krisztus testét tiszteljük. Ezért illő, hogy

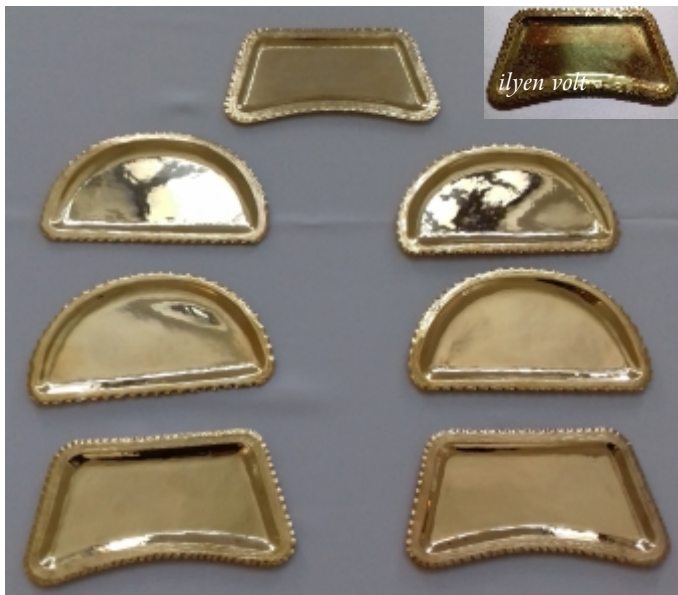

ezek az edények is méltó állapotban legyenek a liturgikus használatkor.

November 20-án pedig a tabernákulum ajtajának díszre nyerhette vissza eredeti fényét. A szentségőrző szekrény ajtaján egy templomépítéskor készült, tehát idén 16 éve megalkotott dombormű található. A pelikánt, amely saját testével táplálja fiókáit a Mindszenty Iskola rajztanárának, Budaházi Tibornak rajzai alapján bronzból készítette Farkas Ferenc, aki pedig az Ady iskola művésztanára. A pelikán ábrázolás nem tartozik hozzá az ókeresztény szimbólumokhoz. Inkább a középkor gondolatvilágát tükrözi. A pelikánról azt tartották, hogy őséges időben saját testét felhasítva, húsával táplálja, vérével pedig itatja kicsinyeit. Így szép Krisztus-szimbólum lett, hiszen Jézus is saját testével táplálja a rá éhező hívei lelkét. A fentebb már említett Aquinói Szent Tamás egyik himnusza is gyönyörűen hirdeti:

*„Pie Pelicane, Jesu Domine,
me immundum munda tuo sanguine:
cujus una stilla salvum facere
totum mundum quít ab omni scelere”*

*„Kegyess Pelikánom, Uram Jézusom! Szennyes vagyok,
szennyem véreddel mosom.
Elég volna egy csepp, hogyha hullna rá.
Világ minden bűnét meggyógyítaná.”*

Ünnepi szertartások rendje

December 24, csütörtök

6 óra: roráté szentmise
16.30 óra: Jézuska várás
23.30: Karácsonyi koncert

December 25, péntek

Urunk születésének ünnepe

0 óra: éjféli szentmise
7, 10, 11 és 18 óra: ünnepi szentmise
8.30 óra: Bazita

December 26, szombat

Szent István vértanú ünnepe

7,10 és 18 óra: ünnepi szentmise

December 27, vasárnap

Szent Család ünnepe

7,10, 11 és 18 óra: ünnepi szentmise
8.30 óra: Bazita

December 28, hétfő

Aprószentek

7 óra: szentmise
7.45 óra: szentségimádás az életért

December 29, kedd

18 óra: szentmise

December 30, szerda

18 óra: szentmise

December 31, csütörtök

16 óra: év végi hálaadó szentmise
16 óra: Bazita
23.30 óra: éjszakai zsolozsma és szentségimádás

Január 1, péntek

Mária istenanyaságának ünnepe

10 óra és 18 óra: ünnepi szentmise
8.30 óra: Bazita